

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Joanna Wencius-Głębocka**

Protokolant: Sylwia Trojan

Przy udziale Patrycji Krauze przedstawiciela Dolnośląskiego Urzędu Skarbowego we Wrocławiu

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2013r. we Wrocławiu

sprawy

R. D.

syna H. i M.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że

w okresie od dnia 20 lutego 2009r. do dnia 20 sierpnia 2009 r. we W., zajmując się sprawami gospodarczymi płatnika (...) Sp.z.o.o. z siedzibą w P. jako prezes zarządu, działając w warunkach czynu ciągłego, nie wpłacał w terminie na rachunek Dolnośląskiego urzędu Skarbowego we W. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od wypłacanych pracownikom wynagrodzeń w okresie: styczeń - lipiec 2009r. w łącznej kwocie 9.602,00zł.

tj. o czyn z art. 77 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s.

*****

I. oskarżonego **R. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 77 § 2 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 77 § 2 k.k.s. wymierza mu karę 20 (dwudziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. kwotę **664,20 zł** (z uwzględnieniem podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym wymierza jej opłatę w wysokości 120,00 złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D. w okresie od 12 czerwca 2008 roku do 10 maja 2010 roku pełnił funkcje prezesa zarządu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (KRS (...)).

Dowód: metryka podmiotu (...) Spółka z o. o. (k. 3-7)

Płatnik podatku dochodowego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P., ul. (...), (...)-(...) D. pobrał zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych w kwotach: za styczeń 2009 roku – 1525 złotych, za luty 2009 roku – 1465 złotych, za marzec 2009 roku – 1213 złotych, za kwiecień 2009 roku – 1837 złotych, za maj 2009 roku – 1741 złotych, za czerwiec 2009 roku – 910 złotych, za lipiec 2009 roku – 911 złotych. Suma podatku pobranego przez płatnika (...) Spółka z o.o. w okresie od stycznia do lipca 2009 roku wyniosła 9602 złotych.

Dowód: Deklaracja roczna o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za 2009 roku (k. 8-9)

Rachunkowość (...) Spółka z o.o. od dnia 29 kwietnia 2006 roku do dnia 01 stycznia 2011 roku prowadzona była przez Biuro (...) I. M., (...) spółka jawna. Biuro (...) rozliczało spółkę (...) z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych (CIT), podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku VAT oraz składek odprowadzanych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. R. D. przekazywał pracownikowi biura rachunkowego listy pracowników spółki (...) i na ich podstawie sporządzane były listy wynagrodzeń pracowników. Te z kolei stanowiły podstawę obliczenia kwot należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz rozliczeń z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Wynagrodzenia dla pracowników były wypłacane. Biuro rachunkowe sporządzało gotowe przelewy do Dolnośląskiego Urzędu Skarbowego, które często kilkakrotnie były uaktualniane o wysokość należnych odsetek. W czasie przyjazdów do Polski i wizyt w biurze rachunkowym R. D. był informowany o wysokości istniejących zobowiązań względem Urzędu Skarbowego. Informacje na temat wysokości zaległości przekazywane były przez pracowników biura rachunkowego także panu F. i panu A., którzy mieli przekazywać je R. D.. R. D. prowadził również inną firmę w Holandii. R. D. był jedyną osobą uprawnioną do dokonywania przelewów z rachunków bankowych należących do (...) Spółka z o.o.

Dowód: zeznania świadka I. M. (k. 26-27, k. 97-99), umowa nr (...) zawarta między (...) Sp. z o.o., a Biurem (...) (k. 95)

(...) Spółka z o.o. nie ubiegała się o udzielenie ulgi w spłacie w postaci odroczenia, rozłożenia na raty czy umorzenia zaległości publicznoprawnych w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych w okresie od stycznia do lipca 2009 roku.

Dowód: pismo z Referatu Udzielania Ulg w Spłacie Zobowiązań Podatkowych (k. 25).

(...) Spółka z o.o. nie zgłosiła w trybie art. 31 ustawy ordynacja podatkowa osoby odpowiedzialnej za obliczanie i pobieranie zaliczek za podatek dochodowy od osób fizycznych oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, nie ogłoszono również imion, nazwisk oraz adresów tych osób.

Dowód: pismo Wieloosobowego Stanowiska Pracy Spraw Karnych Skarbowych (k. 24)

R. D. nie był dotychczas karany.

Dowód: karta karna (k. 69)

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka I. M. oraz dowody z dokumentów w postaci: metryki podmiotu (...), deklaracji rocznej o zaliczkach pobranych na podatek dochodowy za rok 2009, umowy nr (...), karty karnej, a także pism z Referatu Udzielania Ulg w Spłacie Zobowiązań Podatkowych i Wieloosobowego Stanowiska Pracy Spraw Karnych Skarbowych.

Wymienione wyżej dowody dokumentarne w ocenie Sądu zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego organy, w ramach przysługujących im kompetencji. Nadto ich treść oraz autentyczność nie była kwestionowana.

Sąd za w pełni wiarygodne uznał zeznania świadka I. M.. Jej zeznania są spójne i logiczne, nie zawierają żadnych sprzeczności. Świadek w swoich zeznaniach przedstawiła szczegółowo sposób prowadzenia rachunkowości spółki

(...). Zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym świadek potwierdziła również przed Sądem. Nie zachodzą żadne okoliczności przemawiające za nie uwzględnieniem treści zeznań złożonych przez I. M.. Jest ona osobą obcą dla oskarżonego, nie można przyjąć iż zeznawała fałszywie w celu jego bezpodstawnego obciążenia.

Art. 77§ 1 k.k.s. stanowi, że płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3 albo obu tym karom łącznie. Art. 77 § 2 k.k.s. stanowi natomiast, że jeśli kwota niewpłaconego podatku jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny w wysokości do 720 stawek dziennych.

Definicje płatnika i inkasenta zostały zawarte w art. 8 i 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa. Płatnikiem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, obowiązana na podstawie przepisów prawa podatkowego do obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. Inkasentem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, obowiązana do pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. W myśl niniejszych definicji (...) Spółka z o.o. w ocenie Sądu jest płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych w rozumieniu powołanych wyżej przepisów.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż „pobranie podatku jest czynność techniczna polegająca na takim potrąceniu, bez względu na to, czy potrącający ją płatnik posiada środki finansowe na odprowadzenie pobranego podatku, działalność gospodarczą, spłatę zobowiązań, wypłatę wynagrodzeń itd. „(zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV KKN 427/98, Prok. i Pr.- wkł. 2003, nr 2, poz. 12). Właściwym organem w myśl art. 77 § 1 k.k.s. są organy wskazane w ustawie ordynacja podatkowa, a na gruncie przedmiotowej sprawy – Dolnośląski Urząd Skarbowy.

Zgodnie z treścią art. 9 § 3 k.k.s. za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną.

„Skoro zarząd spółki prowadzi sprawy tej spółki, a pracami zarządu kieruje jego prezes, to jeżeli nie powierzono spraw spółki jako płatnika podatku od wynagrodzeń osób fizycznych (zaliczek na ten podatek) innemu z członków zarządu albo kierownikowi innej komórki organizacyjnej tej firmy, prezes zarządu spółki jest tą osobą, która zajmuje się jej sprawami gospodarczymi w powyższym zakresie, jeżeli nie dojdzie do wskazania, stosownie do art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.) innej jeszcze osoby odpowiedzialnej za czynności spółki jako płatnika podatku” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2002 r., IV KK 164/02, OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 106).

Zgodnie z art. 53 §13 k.k.s. mała wartość jest to wartość, która w czasie popełnienia czynu nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Wysokość minimalnego wynagrodzenia w 2009 roku wynosiła 1.276 złotych. Zatem kwota niewpłaconego podatku w wysokości 9.602 złotych stanowi małą wartość w rozumieniu powołanego wyżej przepisu.

Przenosząc poczynione wyżej rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż R. D. w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu (...) Sp. z o.o., jako osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi w/w spółki na podstawie ich faktycznego wykonywania był zobowiązany do wpłacenia w terminie podatku dochodowego od osób fizycznych pobranego przez płatnika (...) Sp. z o.o. Z dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, iż w okresie objętym zarzutem – od stycznia do lipca 2009 roku doszło do pobrania przez płatnika (...) Sp. z o.o. podatku dochodowego od osób fizycznych i wypłaty wynagrodzeń w kwotach pomniejszonych o wartość tegoż podatku. Implikuje to przyjęcie, iż R. D. w warunkach określonych w art. 6 § k.k.s. zatem działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru zajmując się sprawami gospodarczymi płatnika (...) Sp. z o.o. dopuścił się popełnienia przestępstwa skarbowego w art. 77 § 2 k.k.s.

Przestępstwo skarbowe stypizowane w art. 77 § 2 k.k.s. może być popełnione jedynie umyślnie. Czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeśli sprawca chce jego popełnienia lub przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W niniejszej sprawie, zwłaszcza w świetle zeznań świadka I. M., nie ulega wątpliwości, iż R. D. był świadomy obowiązku odprowadzania należności podatkowych – zwłaszcza, że prowadził on również działalność gospodarczą w Holandii. Ponadto pracownicy Biura (...) wielokrotnie informowali zarówno R. D., jak również jego pracowników, o wysokości należności podatkowych. Ze względu na powyższe okoliczności Sąd przyjął, iż R. D. dopuścił się zarzucanego mu czynu działając z góry powziętym zamiarem.

Ważąc problem wymierzenia oskarżonemu R. D. kary Sąd brał pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W szczególności, stosownie do dyspozycji art. 13 § 1 k.k.s. Sąd uwzględnił rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciążącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie.

Za okoliczności łagodzące Sąd uznał uprzednią niekaralność oskarżonego oraz fakt, iż wysokość pobranego podatku była stosunkowo niska, biorąc pod uwagę fakt, że maksymalna wysokość dla przyjęcia małej wartości stanowiła około 250 000 złotych. Sąd w realiach niniejszej sprawy nie dopatrywał się żadnych okoliczności obciążających, które mogłyby zaostrzyć odpowiedzialność oskarżonego.

Po uwzględnieniu w/w okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu R. D. karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 60 złotych, a więc w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W punkcie II wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. H. kwotę 664,20 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wysokość stawek została określona w oparciu o § 19 pkt 1 w zw. z § 14 ust 1 pkt 1 i §14 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Łącznie koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu wyniosły po podwyższeniu o należny podatek VAT 664, 20 złotych (180 zł – stawka dla sprawy objętej dochodzeniem oraz 360 zł – stawka za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu szczególnym).

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę 120 złotych (10 % od kwoty wymierzonej grzywny). Sąd orzekł jedynie co do zasady w przedmiocie kosztów sądowych, z uwagi na zażalenie złożone przez tłumacza przysięgłego na postanowienie w przedmiocie kosztów przyznanych biegłemu.

Ze względu na powyższe orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenie:

1. odnotować,
2. odpis uzasadnienia doręczyć obrońcy oskarżonego adw. A. H.
3. kal. 14 dni od dnia doręczenia